

Mick en het onverwachte geluk

Mick en het onverwachte geluk

Deel 3

Alida Lorsé

Schrijver : Alida Lorsé

Coverontwerp : Mick en het onverwachte geluk

ISBN : 9789403876375

Copyright : Alida Lorsé

Hoofdstuk 1

Eindelijk thuis

De voordeur viel zachtjes dicht.
Niet met een klap.
Niet gehaast.
Gewoon... rustig.
Alsof het huis zelf opgelucht ademhaalde.

Mick bleef midden in de gang staan. Zijn oortjes rechttop. Zijn neus trillend. Hij snoof diep in.
Dit was zijn geur.
Zijn huis.
Zijn plek.
Hij rende de woonkamer in. Daarna naar de keuken. Toen weer terug naar de gang. Alsof hij alles opnieuw moest controleren.

Laida lachte.
“Hij doet net alsof we een jaar weg zijn geweest.”
“Voor hem voelde dat misschien ook zo,” zei Alina de moeder van Laida zacht.
Ricardo de vader van Laida zette de koffers neer en streek met zijn hand door zijn haar. Het was allemaal voorbij.

Het hotel. Het bos. De spanning. De zoektocht.
Ze waren thuis.
En dat voelde anders dan eerst.
Mick sprong op de bank. Iets wat officieel niet
mocht, maar waar vandaag niemand iets van zei.

Hij keek naar Laida.
Zij keek terug.
En toen gebeurde er iets dat alleen zij tweeën
leken te begrijpen.
Laida ging op de bank zitten en Mick kroop
meteen tegen haar aan. Niet speels. Niet wild.

Gewoon... dichtbij.
Zijn kop onder haar kin.
Zijn lijfje tegen haar buik.
Ze ademde tegelijk uit.
"Ik heb je gemist," fluisterde Laida.

Mick likte zacht haar wang.
Alsof hij wilde zeggen:
Ik ook. Maar nu ben ik hier.
En ik ga nergens meer heen.

Die avond aten ze aan tafel alsof het een heel groot feest was.

Niet omdat er iets bijzonders op tafel stond want ze aten gewoon pasta met saus maar omdat iedereen bleef glimlachen.

Zelfs om kleine dingen.

Toen Mick onder tafel zat en hoopvol omhoog keek, liet Ricardo zogenaamd per ongeluk een stukje pasta vallen.

“Ach,” zei hij overdreven verbaasd. “Hoe komt dat daar nou?”

Mick was er als de kippen bij.

Laida schoot in de lach.

“Mick weet precies wanneer papa ‘per ongeluk’ iets laat vallen.”

“Dat is geen toeval,” zei Alina. “Dat is talent.”

Mick keek trots.

Hij had inderdaad talent.

Voor timing.

Later die avond zat Laida op haar bed en Mick lag ernaast.

Niet in zijn eigen mandje maar gewoon naast Laida in bed.

Alina kwam de kamer binnen.

“Gaat het?” vroeg ze zacht.

Laida knikte.

“Ja. Het is fijn hier.”

Ze keek naar Mick.

“Hij blijft toch hier slapen?”

Alina glimlachte.

“Voor vanavond? Zeker.”

Mick deed alsof hij sliep, maar zijn staart tikte zacht tegen het dekbed.

De dagen daarna begonnen rustig.

Geen sirenes.

Geen haast of spanning.

Alleen gewone dingen.

Ontbijten en de krant op tafel.

Mick die door de tuin rende alsof hij wilde controleren of alle bloemen er nog stonden.

En toch voelde alles net iets anders.
Ze praatten meer.
Ze luisterden beter.
Ricardo zette zijn telefoon vaker weg.
Alina bleef soms even langer bij Laida zitten als ze
huiswerk maakte.

En Mick?
Die week geen moment van Laida's zijde.
Op een ochtend ging de telefoon.
Alina nam op.
Ze knikte.
"Ja... ja, dat begrijpen we... Dank u wel."
Toen ze ophing, keek ze naar Ricardo.

"Ze hebben ze opgepakt."
Ricardo wist meteen wie ze bedoelde.
De mensen van het hotel.
De rovers.

Mick keek op bij het woord "opgepakt".
Dat klonk belangrijk.
"Het hotel is gesloten," zei Alina. "In beslag
genomen. De politie doet nog verder onderzoek."

Ricardo zuchtte diep.

“Opgelucht?” vroeg ze.

“Ja,” zei hij. “En dankbaar.”

Laida kniep Mick zacht in zijn vacht.

“Zie je wel,” fluisterde ze tegen hem. “Het is echt voorbij.”

Mick keek haar aan.

Zijn ogen lief en glimmend.

Maar met iets dat nog mooier was.

Rust.

Een paar dagen later werd er aangebeld.

Mick sprong meteen overeind.

Hij herkende die bel.

Hij rende naar de deur en begon enthousiast te piepen.

“Daar heb je ze al,” lachte Ricardo.

Toen de deur openging, stonden Hans en Lenie daar met een taart.

“Voor bij de koffie,” zei Hans.

“En voor de held van het verhaal,” voegde Lenie toe terwijl ze zich bukte om Mick te aaien.